

Phần 8

Chương 29

Hỵ Thần sắc mặt tái nhợt, loạng choạng bước ra khỏi phòng ngủ của mẹ, đôi mắt lạnh lùng giờ đây mang theo vẻ u tối chưa từng thấy.

Hai bàn tay nhỏ bé dính đầy máu, mấy ngón tay run run làm cho máu rớt xuống sàn theo từng chuyển động của cơ thể.

Đó là máu của mẹ cậu. Nếu cậu không phát hiện kịp thời có lẽ mẹ cậu đã chết vì mất máu rồi. Suýt chút nữa cậu đã mất đi người mà mình thương yêu nhất.

Sau khi rửa sạch máu trên tay, Hy Thần quay trở lại phòng của mình, cô bé ấy vẫn đang chờ cậu.

Thiên Di ngồi trên chiếc ghế kê sát cửa sổ, chăm chú xem cuốn album ảnh mà Hy Thần vừa tặng cho cô bé. Thịnh thoảng lại cười rất thích chí.

- Cạch!

Hy Thần mở cửa bước vào, sự u tối trong mắt đã bớt đi phần nào khi nhìn thấy nụ cười ấm áp của cô bé kia.

- Tiểu Di!

Thiên Di nghe thấy tiếng gọi liền ngẩng lên nhìn, thấy Hy Thần đứng đó phụng phịu, hỏi.

- Anh đi đâu mà lâu vậy?

- Nhà anh xảy ra chút việc... xin lỗi vì đón em đến đây rồi để em chơi một mình.

- Không sao để lúc khác chơi cũng được, em muốn xem hết ảnh trong quyển album này.

Thiên Di giơ giở quyển album Hy Thần tặng lên, vui vẻ nói.

- Để anh bảo tài xế đưa em về cũng muộn rồi. Anh không muốn em vì anh mà bị mẹ mắng đâu. Hôm khác sẽ đón em đến chơi tiếp.

Hy Thần nhìn Thiên Di đầy ân hận, cậu nhóc rất muốn được nói chuyện với cô bé.

Ngồi trên xe, Thiên Di tay ôm chặt quyển album, trên môi là nụ cười trẻ con trong sáng và hạnh phúc.

Chiếc xe vừa dừng lại trước cổng nhà họ Hoàng Thiên Di đã thấy bóng mẹ mình đang đứng đợi ở trong. Cô bé dù rất sợ nhưng vẫn không quên chào và cảm ơn bác tài xế. Sau đó ôm lấy quyển album, chậm rãi tiến vào trong nhà.

- Con vừa đi đâu về? - Lã Uyển Như đứng chắn trước cửa nhà nghiêm giọng hỏi.

Thiên Di nhìn mẹ, trong lòng không thôi lo lắng, lúc cô bé đi mẹ không có ở nhà, định bụng sẽ chơi một lát rồi về không ngờ mẹ lại về trước.

- Con... con...

- Hừ con lại dám trái lời ta chạy đến nhà họ Hàn chơi, hỗn láo.

- Bốp!

Một cái tát như trời giáng rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Di. Cô bé mắt buồn buồn nhìn mẹ.

Tại sao chị có thể chơi với Hy Thần còn cô bé thì không?

- Ra công quỹ đến khi nào không bước đi nổi nữa thì thôi, mà giống hết bố mày, ngang bướng lì lợm.

Lã Uyển Như nổi cáu lên, lôi Thiên Di ra trước cổng bắt quỹ xuống.

Tử Di ở trong nhà nghe tiếng mẹ chửi mắng lúc này mới chạy ra, mắt rung rung nhìn đứa em gái nhỏ bên má phải hằn lên năm ngón tay, hai mắt đỏ hoe đang quỹ dưới đất.

- Mẹ, là con cho em đi cùng anh Hy Thần, là lỗi của con mẹ đừng phạt em. - Tử Di nắm lấy tay mẹ, nghẹn ngào cầu xin.

- Con không phải xin cho nó, nếu nó biết nghe lời thì ta đã không phạt nó thế này.

- Mẹ...

Tử Di chưa kịp nói thì mẹ đã quay lưng đi vào trong nhà. Cô bé buồn bã ngồi xuống ôm lấy em gái, nhẹ nhàng dỗ dành.

- Mẹ đang giận nên mới như vậy, lát mẹ hết giận chị sẽ xin giúp em.

- Chị... tại sao mẹ lại cấm em không được lại gần anh Hy Thần, em rất thích nói chuyện với anh ấy.

- Chị cũng không biết... có lẽ vì Hy Thần đã có hôn ước với chị.

- Vậy chị có giận vì em chơi với anh Hy Thần không?

- Tất nhiên là không, em gái của chị thích Hy Thần đúng không?

- Em... em...

Thiên Di lúng túng không biết trả lời như thế nào, mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn. Tử Di bên cạnh cười phá lên, xoa xoa đầu Thiên Di.

- Em gái ngốc nghếch!

Trời đã ngả sang chiều, con phố vì thời tiết nóng nực mà trở nên vắng vẻ hơn. Hai chị em Thiên Di mồ hôi nhễ nhại quỹ dưới trời nắng.

- Thiên Di em có khát nước không để chị lấy cho em.

- Vâng!

Lúc Tử Di bê cốc nước ra đến cổng thì thấy em gái mình đang bị một người đàn ông cao lớn lôi lên xe ô tô đỗ gần đó. Cốc nước trên tay rơi xuống đất vỡ tan, Tử Di vội vàng chạy đến chỗ chiếc ô tô, miệng hét lớn.

- Thả em gái tôi ra!

Nhưng chiếc xe đã ngay lập tức rời đi chỉ để lại một vệt khói mờ.

Hoàng Hựu Minh nghe tin con gái bị bắt cóc ngay lập tức dừng mọi công việc, bay về nước. Tử Di vì lo lắng cho em gái mà bỏ ăn, khuôn mặt lúc nào cũng u buồn.

Chỉ có Lã Uyển Như là vẫn bình thản như không có chuyện gì. Đối với cô ta mà nói dù mất hay không mất đứa con này cũng chẳng sao vì nó là đứa con mà cô ta không hề muốn có.

Thiên Di bình thường có vẻ yếu đuối nhưng bản chất lại rất thông minh. Bọn bắt cóc nghĩ rằng cô bé là trẻ con nên chủ quan không trời lại, cũng không cử người canh chừng. Thiên Di đã nhân cơ hội đó trốn được ra ngoài. Cô bé cầm đầu cầm cổ chạy thật nhanh vì sợ bị bắt lại, trên tay vẫn ôm chặt quyển album mà Hy Thần tặng.

Nhưng mới chạy được một đoạn thì đã nghe thấy tiếng người đuổi theo sau. Cô bé hoảng loạn cố gắng chạy nhanh hơn, cả người mồ hôi nhễ nhại.

- Ranh con mau đứng lại!

Tiếng gầm của một tên bắt cóc vang lên ngay sau lưng khiến Thiên Di càng cố gắng chạy nhanh hơn.

Cô bé vì sợ hãi mà không nhìn thấy một chiếc ô tô đang lao về phía mình.

- Rầm!!!

Thân thể nhỏ bé bay lên không trung rồi mới rơi xuống đất, lăn mấy vòng mới dừng lại, toàn thân bất động. Máu từ trên đầu từ từ chảy ra thấm đẫm một khoảng cạnh đầu, mi mắt rung rung mấy cái rồi nhắm chặt lại. Trước khi cô bé ngất đi vẫn kịp nhìn thấy nụ cười của Hy Thần ở trang cuối của quyển album rơi ngay gần đó.

Bọn bắt cóc thấy cô bé bị tai nạn thì vội vã bỏ chạy, còn chiếc xe gây tai nạn cũng vội vàng phóng đi. Để lại thân thể nhỏ bé đang thoi thóp thở trên mặt đường nóng bỏng.

Ở nhà, Hoàng Hựu Minh luôn túc trực bên chiếc điện thoại chờ cuộc gọi của bọn bắt cóc. Tử Di ngồi ngay bên cạnh dựa vào người bố, đôi mắt đỏ hoe vì khóc.

Nhưng họ chờ mãi đến tận tối muộn vẫn chẳng có cuộc điện thoại nào từ bọn bắt cóc.

Trong phòng cấp cứu ở bệnh viện, các bác sĩ đang cố gắng giành giật lại sự sống cho cô bé trên giường mổ.

May mà có người tốt đi qua nhìn thấy nên mới đưa cô bé vào bệnh viện nếu không có lẽ cô bé đã chết ở ngoài đường.

Hai tháng sau.

Một chút tin tức về con gái vẫn không có mặc dù Hoàng Hựu Minh đã cho người lật tung cả cái thành phố này lên. Tử Di ngày càng gầy đi vì lo lắng cho em gái.

Hy Thần sau khi biết tin cũng trở nên thật trầm lặng, hằng ngày cậu nhóc vẫn cho người đi tìm kiếm Thiên Di nhưng kết quả vẫn là dừng lại ở con số không.

Thiên Di như đã biến mất khỏi thế giới này vậy. Tất cả đều hi vọng một ngày cô bé sẽ quay lại nhưng cuối cùng chỉ là sự hụt hẫng.

Tại cô nhi viện Ánh Dương, viện trưởng khuôn mặt phúc hậu từ trên ô tô bước xuống, theo sau là một cô bé xinh xắn với mái tóc màu hạt dẻ.

Chuyến từ thiện của ông ở bệnh viện Kim Minh ở thành phố A vừa kết thúc, tại đó ông còn nhận nuôi cô bé đáng yêu đi phía sau.

Con bé bị tai nạn rồi mất trí nhớ, bệnh viện ở vùng hẻo lánh nên công nghệ thông tin còn rất lạc hậu, họ không thể tìm ra bố mẹ của cô bé, vậy là ông mang cô bé về đây còn hơn là để cô bé bị bỏ đói ở bệnh viện.

Cô bé này rất ngoan và thông minh, hơn hẳn những đứa trẻ khác, cũng rất xinh xắn nữa. Từ cô bé toát lên vẻ khiến người ta chỉ nhìn một lần đã cảm thấy quý mến, chắc chắn sau này sẽ là một người tài giỏi nếu được dạy dỗ đúng cách.

Mọi nỗ lực tìm kiếm Thiên Di của Hy Thần suốt 4 năm cuối cùng phải dừng lại vì cái chết đột ngột của bố mẹ, một cậu nhóc 12 tuổi cùng một lúc mất đi hai người thân duy nhất, sự mất mát ấy là quá sức chịu đựng của một đứa trẻ. Nhiều lúc Hy Thần tưởng chừng đã gục ngã nhưng Tử Di đã luôn ở bên cạnh an ủi và động viên giúp cậu vượt qua nỗi đau ấy. Cô bé đã nói rằng: “Nếu một ngày Thiên Di quay trở lại mà không thấy anh, con bé sẽ rất buồn”. Và thế là Hy Thần lại cố gắng đứng dậy, cậu còn phải tìm được cô bé ấy.

Năm tháng cứ thế trôi qua, chẳng mấy chốc mà Hy Thần, Tử Di và Hoàng Nguyên đã chuẩn bị bước vào cấp ba. Cũng chẳng biết từ bao giờ ba người trở thành bạn thân của nhau. Dù không nói ra nhưng cả ba vẫn âm thầm nhớ về nụ cười ấm áp của cô bé ấy. Có lẽ chính cái mong muốn cô bé ấy quay trở lại đã đem ba người lại gần nhau hơn, giúp họ hiểu nhau hơn và biết quan tâm đến nhau hơn.

Hôn ước của Hy Thần và Tử Di vừa mới bị hủy mấy hôm trước khi cả ba vào nhập học và điều này chỉ có người trong gia đình mới biết. Hy Thần có vẻ

rất tức giận còn Tử Di thì lại có vẻ rất buồn vì chuyện này. Hoàng Nguyên dù rất thất vọng nhưng cũng không hỏi, chỉ đứng ở bên cạnh an ủi hai người bạn. Thật may mắn vì hôn ước của cậu với Thiên Di không bị hủy.

Như thường lệ sau khi tan học Hy Thần đưa Tử Di về nhà họ Hoàng rồi mới quay về nhà của mình. Nhưng hôm nay thì khác, lúc cậu chuẩn bị lên xe thì Lã Uyên Như từ trong nhà bước ra gọi cậu lại.

Hy Thần dẫn đi một lát rồi mới theo Lã Uyên Như vào trong nhà, trong lòng cậu không hề muốn gặp người phụ nữ này. Chính bà ta đã hại chết bố mẹ cậu và khiến Thiên Di mất tích.

Lã Uyên Như dẫn Hy Thần và Tử Di vào thư phòng của bà ta sau đó chốt cửa lại cẩn thận. Trong mắt bà ta ánh lên một tia kì lạ.

- Hai đứa sẽ phải hủy hôn ước. - Giọng nói dứt khoát vang vọng cả căn phòng.

- Tại sao? - Hy Thần hỏi.

- Vì hai đứa không thể lấy nhau, Tử Di sẽ đính hôn với người khác.

- Hừ! Bố tôi chắc sẽ phát điên vì chuyện này nếu ông ta còn sống, à không nếu ông ta còn sống chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra. Hôn ước của chúng tôi chỉ là lớp vỏ nguy trang cho những việc đáng hổ thẹn mà các người đã làm.

Hy Thần giọng nói đầy mỉa mai, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Lã Uyên Như.

- Dù cậu có nói thế nào thì hôn ước này vẫn sẽ bị hủy.

Lã Uyên Như vẫn bình thản trước sự nóng giận của Hy Thần, dường như bà ta đã lường trước được điều này.

- Bà đừng mong tôi sẽ để yên cho bà đem Tử Di đi làm lá chắn cho những việc làm lằng lộn của bà, một mình bố tôi còn chưa đủ hay sao mà bà còn muốn câu dẫn thêm nhiều đàn ông khác nữa.

Hy Thần lúc này đã không kiềm chế được sự tức giận, Tử Di không đáng bị đem ra làm lá chắn cho người đàn bà kia. Bằng mọi giá cậu phải bảo vệ Tử Di.

- Hy Thần anh vừa nói gì vậy?

Tử Di ngạc nhiên nhìn Hy Thần, cô không tin Hy Thần có thể nói ra những lời xúc phạm mẹ mình như vậy.

- Tử Di, xin lỗi đã để em phải nghe những lời này nhưng đây hoàn toàn là sự thật. Người mẹ mà em luôn kính trọng và yêu quý thật ra không như những gì mà em vẫn nhìn thấy.

- Nhưng dù thế nào thì bà ấy vẫn là mẹ em, anh không thể nói như vậy với bà ấy.

Tử Di mắt long lanh đầy nước, đau khổ nhìn Hy Thần.

- Người anh yêu là Thiên Di, em gái em, hủy hôn ước với em đồng nghĩa với việc anh được ở bên nó, tại sao anh lại không đồng ý hủy hôn.

- Nhưng anh cũng không thể đứng nhìn em vì bà ta mà từ bỏ hạnh phúc của mình bởi vì từ lâu anh đã coi em như em gái anh.

- Nếu đã coi con bé như em gái thì cậu lấy nó để làm gì, vả lại hai đứa cũng chẳng thể lấy nhau. Hủy hôn rồi cậu vẫn có thể quan tâm chăm sóc nó với tư cách là một người anh trai, thoải mái hơn nhiều so với cái mác hôn phu.

Lã Uyển Như nãy giờ im lặng bất ngờ lên tiếng, trong giọng nói phảng phất tiếng thở dài nhẹ nhõm.

- Bà...

- Mẹ nói đúng, Hy Thần, chúng ta nên hủy hôn.

Hy Thần chưa kịp nói thì đã bị Tử Di chặn lại, gương mặt cô tỏ rõ sự quyết tâm.

- Vậy... thì tùy em.

...

Sau đó Hy Thần bỏ ra khỏi phòng, hai tay nắm chặt lại vì tức giận.

Bệnh viện đa khoa thành phố A.

Chiếc đèn treo phía trên cửa phòng cấp cứu vụt tắt, bác sĩ từ bên trong bước ra, tiếc nuối nói.

- Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức, người nhà hãy vào gặp bệnh nhân lần cuối.

Tử Di mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh màu trắng, máu dính trên người đã được lau sạch sẽ. Hoi thở yếu ớt cố gắng nói với Hy Thần.

- Hy Thần... hứa... với em... dù có... chuyện gì... cũng... không được... nói ra...

- Anh hứa!

Hy Thần nắm chặt tay Tử Di, tai ghé sát lại miệng cô bé để nghe cho rõ.

- Anh... nhất định... phải... tìm... được Thiên Di và... đưa... cho... con bé... cái này.

Tử Di lấy từ trong túi ra một cái vòng đưa cho Hy Thần sau đó quay sang nhìn mẹ, cố nói nốt.

- Mẹ... Thiên Di... là... một... đứa trẻ... ngoan... sau này... mẹ... phải... đối... tốt... với... con... bé.

Mi mắt từ từ sụp xuống, hơi thở yếu ớt, hai tay Tử Di buông thõng xuống giường.

Cô gái xinh đẹp ấy vừa ra đi ở tuổi 15.

Chương 30

Sau vụ bắt cóc đó, Hy Thần bắt nó dọn về nhà hắn ở, nó đi đâu cũng có hắn bên cạnh như hình với bóng còn nếu chẳng may hắn có việc bận thì Hoàng Nguyên sẽ thay hắn đi theo nó. Cuộc sống chẳng khác nào bị giám sát 24/24.

Cũng từ sau vụ bắt cóc đó nó cảm thấy cơ thể mình có chút không ổn định, nhiều lúc nó nói ra những câu mà chính nó cũng không hiểu là gì, những hình ảnh về cô bé nào đó cứ chập chờn trong đầu nó. Những lúc như thế Hy Thần chỉ im lặng quan sát nó rồi lại ôm nó thật chặt. Nó hỏi thì hắn chỉ trả lời qua loa rằng do cơ thể nó vừa bị thương, tâm trạng không ổn định nên mới thế. Và nó tin là thật.

- Anh Hy Thần, đây là ở đâu?
- Nó ngây ngô hỏi hắn khi vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ dài.
- Thiên... Thiên Di!

Hắn ngạc nhiên nhìn nó, lại thế rồi, nó lại giống như cái đêm bị thương nhưng lần này nó đã nhận ra hắn.

- Anh Hy Thần, anh đã nói là khi chỉ có hai đứa sẽ gọi em là tiểu Di mà?
- À... anh xin lỗi, tiểu Di.
- Em đói rồi.

Nó đưa đôi mắt long lanh nhìn hắn, nũng nịu.

- Vậy em mau đi vào anh sẽ nấu chút gì đó cho em ăn.
- Được.

Nó ngồi ở bàn ăn, ngoan ngoãn ăn bát cháo mà hắn vừa nấu xong, ánh mắt trong veo như nước, thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn hắn mỉm cười.

Hắn chẳng biết nên giải quyết thế nào với tình trạng của nó bây giờ đành phải gọi cho Hoàng Nguyên. Chưa đầy 10 phút sau Hoàng Nguyên đã có mặt ở nhà Hy Thần, tay cầm theo một túi thuốc lớn.

- Cô ấy sao rồi?
- Hoàng Nguyên hỏi nhỏ chỉ để hắn nghe thấy.
- Vẫn như lúc tôi gọi cho cậu, nói chuyện y hệt Thiên Di của 10 năm trước.

- Tôi đã gọi cho bác sĩ, ông ấy bảo do cô ấy đã chịu đả kích lớn nên mới nửa nhớ nửa không như vậy. Bây giờ tốt nhất là giữ cho tâm trạng cô ấy ổn định tránh kích động và uống mấy loại thuốc này.

Hoàng Nguyên vừa nói vừa nhét túi thuốc vào tay hắn, quan sát nó một lúc rồi mới tiến lại gần. Nhưng mới đi được mấy bước thì bị hắn giữ lại.

- Cậu định làm gì?
- Tôi muốn thử xem cô ấy đã nhớ đến đâu.

Hoàng Nguyên gạt tay hắn ra, tiếp tục bước về phía trước nhưng lại bị hắn giữ lại một lần nữa.

- Cậu sẽ làm cô ấy giết mình, để tôi.
- Hắn nhanh chóng lại gần nó, nhẹ nhàng nói.
- Tiểu Di anh muốn cho em gặp một người.
  - Ai vậy?
  - Bạn thân của anh, nào đi ra ngoài này.

Nó đặt cái thìa xuống rồi mới theo hắn ra ngoài, mặt đầy vẻ háo hức.

- Đây là Hoàng Nguyên, bạn thân của anh.
- Hắn chỉ vào Hoàng Nguyên giới thiệu.

Nó ngậy ra nhìn Hoàng Nguyên, trong đầu vừa xuất hiện hình ảnh gì đó nhưng không tài nào nhớ nổi.

- Chào!
- Nó nhìn Nguyên cười gượng, tự nhiên lại nép vào sau lưng hắn.
- Em không nhớ tôi à?
- Hoàng Nguyên sốt sắng hỏi.
- Tôi... tôi... chúng ta quen nhau à?

Nó có vẻ hoang mang trước thái độ của Hoàng Nguyên, tay càng bám chặt lấy vạt áo hắn. Hy Thần thấy vậy liền ra hiệu cho Hoàng Nguyên rồi quay lại trấn an nó.

- Đừng sợ cậu ấy là người tốt.
- Em mệt rồi muốn đi ngủ.

Nói rồi nó kéo tay hắn đi, trước khi quay đi còn nhìn qua Hoàng Nguyên một lần, ánh mắt đầy phức tạp.

Những ngày sau đó, thi thoảng sau khi ngủ dậy nó lại rơi vào tình trạng nhớ nhớ quên quên như vậy, cũng may là chỉ cần ngủ thêm một giấc nữa là nó lại trở lại bình thường. Hy Thần lòng rối như tơ vò, một mặt vì lo cho nó, một mặt lại nhớ đến câu nói của Hoàng Nguyên.

“Có khi nào cậu nghĩ, cô ấy bị như vậy một phần là do cậu không?”

Chết tiệt! Nếu thật sự nó nhớ lại là do tiếp xúc nhiều với hấn thì hấn phải làm thế nào? Quá khứ nó đã phải chịu nhiều tổn thương do chính mẹ ruột của mình gây ra, cũng chính bà ta đã biến tuổi thơ của nó thành một cơn ác mộng khiến nó phải chịu khổ khi ở nhà bố mẹ nuôi, cả trận tra tấn dã man vừa rồi nữa. Liệu nó có chịu nổi đả kích lớn như vậy không?

Không đúng, chẳng phải những đau khổ nó đã phải chịu cũng đều từ hấn mà ra hay sao?

Nếu hấn không đến tìm nó nói chuyện bỏ mặc Tử Di một mình liệu nó có phải chịu những trận đòn roi của Lã Uyển Như?

Nếu như ngày đó hấn không đưa nó đến nhà mình chơi liệu nó có bị người đàn bà đó phạt quỳ ở cổng rồi bị bắt cóc không?

Nếu hấn chịu rời xa nó ngay từ lúc Hoàng Nguyên đề nghị thì có lẽ giờ này nó vẫn đang là một Hàn Thiên Di vui vẻ hạnh phúc.

Nếu như...

Hàng trăm cái nếu như hiện lên trong đầu hấn và hấn nhận ra rằng...

“Có lẽ rời xa em là lựa chọn tốt nhất”.

Tan học, nó đã thấy hấn chờ sẵn ở cổng trường, trên tay là cốc capuchino mà nó yêu thích. Nó chạy đến khoác lấy tay hấn, trên môi là nụ cười hạnh phúc.

- Sao anh đến sớm vậy?
- Nó vừa uống cà phê vừa hỏi hấn, trong mắt là vẻ thỏa mãn.
- Đưa em đến vài nơi đặc biệt.
- Hấn ra vẻ bí hiểm nói, mở cửa xe cho nó.
- Đạo này anh thật kì lạ!

Xe dừng lại trước một khu rừng nhỏ, được bao quanh bởi hàng rào gỗ. Hấn dẫn nó đi vào rừng bằng một con đường mòn nhỏ. Đi hết con đường mòn đó nó nhìn thấy hai ngôi mộ màu trắng được xây sát nhau. Trên bia mộ là tấm ảnh một người đàn ông và một người phụ nữ còn rất trẻ.

- Đây là mộ của bố mẹ anh. Hôm nay là ngày giỗ của họ nên anh muốn đưa em đến ra mắt.
- Hấn vừa cười vừa giải thích vì cái vẻ mặt ngơ ngơ của nó.
- Cháu... cháu chào hai bác!
- Nó lễ phép cúi chào trước hai ngôi mộ, giọng nói trong trẻo vang vọng cả khu rừng.
- Mẹ đây là Thiên Di, cô bé đáng yêu mà con đã kể với mẹ.

Hắn quỳ xuống trước mộ của mẹ mình, cẩn thận nhặt từng chiếc lá khô rơi trên mộ. Ánh mắt không còn lạnh lùng như thường ngày mà thay vào đó là vẻ hiền hòa hiếm thấy.

- Mẹ thấy cô ấy có đủ tiêu chuẩn để làm con dâu mẹ không?

Nó cũng quỳ xuống cạnh hắn, tinh nghịch nói.

- Ai muốn làm vợ anh chứ!

- Em dám nói vậy trước mặt mẹ à?

- Hắn cười như không cười hỏi.

- Bác gái, tất cả là tại con trai bác hay bắt nạt và trêu chọc cháu nên cháu không thể làm con dâu bác.

- Mẹ đừng tin lời cô ấy, chính con trai mẹ mới là người bị bắt nạt.

- Em mới là người bị bắt nạt.

- Anh

- Em

...

Và cứ thế hai người ngồi bên mộ mẹ Hy Thần nói chuyện đến tận lúc mặt trời chuẩn bị xuống núi mới ra về.

Nơi thứ hai mà hắn đưa nó đến là một khu nghỉ dưỡng ở vùng ngoại ô. Không khí ở đây rất trong lành và yên tĩnh tạo cho nó cảm giác thật thoải mái.

Hắn bị nó kéo đi hết nơi này đến nơi khác, thử ăn những món ăn đến từ nhiều nước khác nhau cho đến tận tối mịt mới chịu dừng lại ngồi nghỉ.

- Cho em.

- Hắn chìa ra trước mặt nó một hộp kem sôcôla cỡ bự.

- Hy Thần, anh là tuyệt nhất!

Hắn không bình luận gì về câu nói của nó, chỉ nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho nó.

Chờ nó ăn xong hắn mới tỏ vẻ bí ẩn nói.

- Ở đây có một nơi đặc biệt và nổi tiếng mà em chưa tới.

- Nơi nào?

- Nó quay phắt sang nắm tay hắn, hớn ha hớn hở như con nít.

- Đi theo anh.

Cả hai dừng lại trước một con đường được chia làm hai ngã, nó nhìn ngó xung quanh một hồi vẫn chẳng thấy đặc biệt ở chỗ nào. Đành quay ra hỏi hắn.

- Đây là chỗ đặc biệt mà anh nhắc tới.

- Đúng vậy, hai con đường trước mặt nối với nhau thành một hình trái tim, nếu ở trên cao nhìn xuống sẽ thấy rất rõ.

- Chẳng lẽ đây là con đường tình yêu mà Ni Ni hay nhắc tới?

- Nó ngạc nhiên thốt lên.

- Ừ, những đôi yêu nhau thường đến đây để kiểm chứng tình yêu của mình.

- Kiểm chứng? Như thế nào?

- Mỗi người sẽ chọn cho mình một con đường sau đó cùng nhau xuất phát, nếu hai người đến đầu bên kia cùng một lúc có nghĩa là họ đã cùng nhau tạo thành một trái tim hoàn chỉnh. Điều đó chứng tỏ họ thực sự là một nửa của nhau.

- Chúng ta cũng thử đi!

- Nó lắc lắc tay hấn, mặt đầy mong chờ.

- Được thôi.

Nó và hấn chọn cho mình một con đường, sau khi nó đếm đến ba thì cả hai cùng xuất phát.

Nó hồi hộp bước từng bước, miệng không ngừng cầu nguyện cả hai sẽ đến đầu bên kia cùng một lúc.

Cuối cùng thì nó cũng đi hết con đường của mình nhưng ở phía đối diện lại không có bóng dáng quen thuộc ấy.

Một chút hụt hẫng, một chút thất vọng nhưng ngay khi nhìn thấy hấn nó lại nở một nụ cười gượng.

- Chắc tại em đi nhanh quá.

- Ngốc! Em tin cái này là thật à?

Gật gật.

- Tình yêu thực sự xuất phát từ trái tim chứ không xuất phát từ việc đi hết con đường này.

Nơi cuối cùng hấn đưa nó đến là ngôi nhà gỗ, lâu rồi nó không đến đây, cảm giác vẫn quen thuộc như xưa. Không hiểu tại sao nơi này luôn mang lại cho nó cảm giác bình yên đến vậy.

Ăn bữa tối do chính tay hấn nấu, nhận được sự chăm sóc ân cần của hấn, một lần nữa nó cảm nhận được cái cảm giác khi có gia đình là như thế nào.

Bầu trời đêm nay thật nhiều sao, nó ngồi tựa vào vai hấn, hỏi băng quơ.

- Hy Thần hôm nay em rất vui vì được gặp bố mẹ anh... nhưng nhờ mẹ anh không thích em thì sao?

- Mẹ chắc chắn sẽ thích mà dù có không thích thì chỉ cần có cái này, mẹ dù có muốn hay không cũng phải thích em.

Hắn vừa nói vừa lấy trong túi ra một sợi dây bạc được xỏ qua một chiếc nhẫn đeo vào cổ nó.

- Đây là... anh đang cầu hôn em à?

- Em chưa đủ tuổi kết hôn đâu nhóc con. Sợi dây chuyền này là mẹ để lại cho anh, bà dặn sau này nếu anh yêu một cô gái nào đó thật lòng thì hãy tặng sợi dây này cho cô gái đó.

Nghe hắn nói môi nó bất giác nâng lên tạo thành một nụ cười hạnh phúc, tay đưa lên vân vê chiếc nhẫn.

- Em nghe cho rõ đây.

- Hắn đột nhiên trở nên thật nghiêm túc, xoay người nó lại đối diện với mình.

- Sợi dây này là chứng minh cho việc em đã thuộc về tôi, nếu một ngày nào đó tôi không thể ở bên cạnh em hãy coi sợi dây này chính là tôi... và nếu một ngày nào đó em không cần đến nó nữa thì em có thể trả lại.

- Anh nói gì kì vậy?

- Nó thật sự không hiểu lắm những gì hắn vừa nói.

- Sau này em sẽ hiểu.

Hắn kéo nó vào lòng để nó không nhìn thấy giọt nước mắt vừa rơi ra từ khóe mắt mình, vòng tay siết thật chặt như dây là lần cuối cùng được ôm nó trong vòng tay.

“Xin lỗi em, tiểu Di. Cho phép tôi được ích kỉ thêm một lần này thôi... hy vọng khi không có tôi em sẽ tự tìm được hạnh phúc cho riêng mình”.

Chương 31

Vụt Mất

Thật mệt mỏi khi phải chờ đợi một người mà bản thân mình đã biết chắc rằng người đó sẽ không quay lại.

Tôi không ngờ rằng buổi tối ở ngôi nhà gỗ ngày hôm đó là buổi tối cuối cùng tôi được ở bên anh. Anh bất chợt biến mất khỏi cuộc sống của tôi, không một dấu vết, giống như anh chưa từng xuất hiện trong nó vậy. Buổi sáng trước lúc anh bỏ đi, anh vẫn đưa tôi đến trường, vẫn đặt lên trán tôi một nụ hôn thay lời tạm biệt như thường lệ. Hôm đó, nụ hôn của anh kéo dài hơn mọi ngày, ánh mắt anh cũng phức tạp hơn mọi ngày. Vậy mà tôi lại không nhận ra ngay lúc đó. Nhưng... tại sao anh lại rời xa tôi? Chẳng phải anh đã từng nói bắt kể tôi đi đến

đâu cũng có anh ở đó à? Còn lời hứa sẽ ở bên tôi mãi mãi thì sao? Anh cũng quên luôn rồi à?...

- Cậu không định đi tìm anh Hy Thần à?

- Câu hỏi bất ngờ của Hạo Dân vang lên đưa tôi thoát khỏi hàng tá câu hỏi trong đầu kia.

- Tớ sẽ không. Chẳng phải trong phim luôn là nữ chính bỏ đi rồi nam chính đi tìm sao? Vậy thì nữ chính là tớ cần gì phải đi tìm cái tên nam chính bỏ đi không lí do ấy chứ.

Tôi sẽ không đi tìm anh, tôi không thể tạo cho mình hy vọng rồi lại gieo giắc nỗi thất vọng lên chính mình bằng cách đi tìm anh. Tôi sẽ khiến cho anh tự trở về bên tôi.

- Cậu đâu có giống kiểu nữ chính trong phim đâu. Trong phim nữ chính thường yếu đuối khóc lóc này nọ còn cậu thì mặt lạnh như tiền, tinh thoàng còn dữ hơn bà chằn.

Hạo Dân nói đúng, tôi không giống như vậy. Từ hôm anh biến mất đến nay đã được nửa tháng nhưng tôi không hề khóc, chỉ là mỗi lúc nhớ anh trái tim tôi lại nhói lên như bị kim đâm và những lúc như thế tôi giấu đi cảm xúc của mình bằng cái vỏ bọc lạnh lùng như tôi vẫn thường làm khi không có anh.

- Mỗi người có một cách thể hiện cảm xúc khác nhau. Tại sao cứ phải khóc lóc vật vã thì mới giống đang đau khổ?

Hạo Dân có vẻ lúng túng trước câu hỏi của tôi, mãi một lúc sau mới lên tiếng.

- Cái này... tớ cũng không biết trả lời cậu thế nào.

- Vậy để tôi trả lời giúp cho.

- Là giọng của Hoàng Nguyên.

Tôi đưa mắt nhìn ra phía cửa, Hoàng Nguyên đã đứng đó từ bao giờ mà tôi lại không biết.

- Em nói đúng không phải cứ khóc mới là đang đau khổ, vui quá cũng có thể khóc... nhưng đôi khi khóc sẽ giúp chúng ta nhẹ lòng hơn một chút.

- Có lẽ em là trường hợp ngoại lệ và vì có một người không thích em khóc.

Tôi ghét những lúc bản thân mình yếu đuối, nhất là lúc khóc sự yếu đuối trong tôi càng hiện lên thật rõ nét. Tôi sẽ chỉ khóc khi có anh bên cạnh.

- Đừng chỉ biết giữ kín nỗi đau trong lòng em nên sống thật với cảm xúc của mình thì hơn.

Hoàng Nguyên giọng có chút bực tức nói với tôi và chết tiệt, câu nói của hắn ta lại khiến tôi nhớ đến những gì anh đã nói với tôi lúc mới quen nhau. Anh cũng từng nói với tôi như vậy, sống thật với cảm xúc của mình.

Chết tiệt! Mọi thứ xung quanh tôi sao đều có liên quan đến anh cơ chứ. Có lẽ tôi sắp khóc đến nơi rồi. Khóe mắt ươn ướt và cả cái sống mũi cay cay kia nữa. Không được, tôi không muốn khóc, tôi không thể khóc, tôi vẫn còn sức để chịu đựng và giấu đi nỗi đau này. Tôi không muốn những người muốn tôi rời xa anh nhìn thấy nước mắt của tôi, tôi không muốn họ nhìn thấy cảnh tôi bị hành hạ bởi sự đau khổ.

- Xin lỗi nhưng em cần một chút không gian riêng tư hai người có thể rời khỏi đây được không?

- Tôi cố gắng nói bằng chất giọng bình thường nhất có thể.

- Được thôi, nếu cần gì thì gọi điện cho tớ.

- Hạo Dân xoa xoa đầu tôi giống như ngày xưa cậu ấy vẫn làm rồi mới ra về.

Riêng Hoàng Nguyên không nói gì, chỉ dùng ánh mắt buồn bã nhìn tôi sau đó quay lưng đi.

Giờ tôi chỉ còn lại một mình nhưng tôi chẳng thể nào khóc nữa, chỉ có trái tim kia đang đập từng nhịp yếu ớt mà đau đớn.

Đánh mất rồi mới biết cái gì là quan trọng nhất, còn với tôi thì đến khi người ta bỏ mình đi mất rồi mới biết mình không thể sống thiếu người ta.

Một ngày rồi lại một ngày trôi qua trong sự chờ đợi, thật nhanh đã qua một tháng anh rời xa tôi. Một tháng qua tôi chợt nhận ra có anh bên cạnh dường như đã trở thành thói quen của tôi mất rồi. Mà đã là thói quen thì càng không dễ dàng bỏ nó đi được.

Tôi vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ, vẫn khoác lên người vỏ bọc lạnh lùng, vẫn đi học, vẫn ăn vẫn uống. Có trời mới biết tôi nhớ anh đến nhường nào, mong nhìn thấy nụ cười ấm áp mà chỉ mình tôi thấy được đến nhường nào.

“- Những việc tôi từng làm với em đều là vì tôi muốn ở bên em nên đừng nghĩ linh tinh... Càng tiếp xúc nhiều với em tôi càng nhận ra tôi đã yêu em thật sự. Có lẽ tôi đã thích em ngay từ lần gặp đầu tiên nhưng hình bóng của tiểu Di là quá lớn khiến tôi không nhận ra điều đó. Khi nhìn thấy em gặp nguy hiểm ở khu công trình cũ, tôi đã rất sợ, sợ sẽ mất em và tôi chợt nhận ra em là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi.”

- Đó là những lời anh nói với tôi vào một ngày mùa đông. Sau cái ngày mà anh tìm ra người đã đâm Tử Di.

Anh đã nói ra những lời đó vậy tại sao còn rời xa tôi?

Chẳng lẽ những lời đó của anh chỉ là để làm dịu đi sự tức giận trong tôi. Không lẽ anh vẫn còn yêu Tử Di?

Một ngày mới lại bắt đầu, bầu trời xám ngoét như ẩn chứa sự u buồn. Cuộc sống vẫn diễn ra đúng như những gì nó đã lập trình sẵn, tôi cũng sống theo những gì được lập trình từ nửa tháng trước.

Dậy đúng giờ đi học, ngồi nghe giảng một cách chăm chú. Tan học đi ăn trưa với Hoàng Nguyên sau đó về nhà của Hy Thần ngủ một giấc. Chiều có thể làm gì tùy thích, thỉnh thoảng đi dạo rồi mua sắm hoặc ăn một món ngon và đa số những việc đó tôi đều làm cùng Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên ấy nếu bỏ được cái tật nói nhiều thì cũng có thể coi là một chàng trai hoàn mỹ. Từ ngoại hình: mái tóc màu nâu mềm mại được cắt tỉa theo kiểu Hàn Quốc, ngũ quan hài hòa, khuôn mặt đẹp trai đậm chất Đông phương khiến ai nhìn vào cũng có cảm giác cực kì yêu mến và tin tưởng; cho đến tính cách dịu dàng ấm áp, chân thành và biết quan tâm người khác.

Hoàn toàn trái ngược với Hàn Hy Thần lạnh lùng, đôi mắt lúc nào cũng lạnh giá, ánh mắt như muốn xoáy sâu vào đối phương. Nói chung là từ ngoại hình đến tính cách có thể gói gọn trong hai từ “tảng băng”. Nhưng mà đối với tôi thì anh luôn rất ân cần, đặc biệt là anh luôn có mặt trong những lúc tôi cần anh nhất.

Nếu Hoàng Nguyên là một thiên thần thì anh sẽ là ác quỷ mang trong mình dòng máu thiên thần.

Aizzz... Tôi lại nghĩ đến anh rồi. Giờ này anh đang làm gì, có nhớ đến tôi không? Hay là anh đang nhớ đến Tử Di?

Những câu hỏi luôn khiến đầu óc tôi choáng váng, đặc biệt là những câu hỏi liên quan đến anh, không những khiến đầu tôi đau mà cả trái tim cũng quặn thắt lên từng cơn.

Lại một đêm trôi qua với hàng tá câu hỏi trong đầu. Hôm nay là chủ nhật, tôi có hẹn đến nhà đại tỷ chơi. Phủ một lớp phấn mỏng để che đi sự mệt mỏi trên mặt, tôi mới gọi Hoàng Nguyên đến đón.

Đường phố trung tâm lúc nào cũng tấp nập người xe qua lại, Hoàng Nguyên lái xe chậm chậm để cho tôi ngắm dòng người đang qua lại, tranh thủ nói chuyện.

- Em nên chuyển về ở với Bội Doanh.
- Em muốn ở nhà của Hy Thần.
- Tại sao em lại cố chấp như thế, cậu ấy sẽ không bao giờ quay trở lại đâu. Em như vậy chỉ càng khiến bản thân mình tổn thương thêm thôi.
- Hoàng Nguyên hai mắt đanh lại, giọng nói vừa tức giận lại vừa chứa đựng sự bất lực. Hai tay nắm chặt vô lăng.
- Anh không phải là anh ấy làm sao biết được anh ấy sẽ không trở lại.
- Vì tôi hiểu cậu ấy. Những gì Hy Thần muốn làm cậu ấy sẽ không bao giờ từ bỏ.
- Anh sai rồi, Hy Thần từng nói sẽ ở bên cạnh em mãi mãi nhưng rốt cuộc thì anh ấy vẫn rời xa em... anh ấy nhất định sẽ quay trở lại.

- Em...

- Dừng Lại!

Hoàng Nguyên giật bản mình trước tiếng hét của tôi, chiếc xe bị phanh gấp tạo thành tiếng kít chói tai.

Tôi vội vàng mở cửa xe, lao xuống đường. Bóng dáng ấy...

Hy Thần... người đó là Hy Thần, tôi thấy anh vừa bước ra từ một cửa hàng tạp hoá bên kia đường.

Tiếng còi xe vang lên thật âm ỉ, cô gái nhỏ không một chút sợ hãi, anh mắt sáng ngời dõi theo bóng dáng quen thuộc, chạy như bay sang phía bên kia đường.

- Bíppp!!!

- Chiếc xe lao đến với tốc độ kinh hoàng, tiếng còi vang vọng cả khu phố.

Khi chiếc xe chỉ còn cách cô gái khoảng 10m thì một bàn tay rắn chắc chìa ra kéo cô lùi lại, cô gái thoát chết trong gang tấc, chiếc xe lao vụt qua. Cũng may đây là đường một chiều.

Hoàng Nguyên tức giận dùng lực lôi tôi trở lại xe, đôi mắt âm áp thường ngày giờ đã sẫm lại, môi mím chặt. Điều đó thể hiện sự tức giận của anh ta đã vượt quá sức chịu đựng.

- Em đúng là điên thật rồi!

Sau khi ấn tôi vào trong xe một cách thô bạo, Hoàng Nguyên tức giận gào lên.

- Em thấy Hy Thần.

Anh ta là cái gì mà dám nổi cáu với tôi cơ chứ, là tôi nhìn thấy Hy Thần, đuổi theo là chuyện đương nhiên.

- Tại anh mà em không gặp được anh ấy.

- Em còn nói nữa. Hy Thần Hy Thần, lúc nào cũng Hy Thần. Em có biết suýt chút nữa là em mất mạng rồi không?

- Nhưng em nhìn thấy Hy Thần.

Trái tim tôi bỗng dung lại nhói lên một cái giống như bị ai đó đâm một nhát vậy. Suýt chút nữa tôi đã gặp được Hy Thần. Sống mũi với khoé mắt tự nhiên cay xè. Không được, nhất định không được khóc. Tôi co hai chân lên ghế rồi úp mặt xuống, hai mắt nhắm thật chặt để nước mắt không thể chảy ra.

Hoàng Nguyên cố áp chế cơn giận, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai đang run rẩy của nó. Trong mắt chứa đựng sự sợ hãi cùng đau khổ đến đáng thương.

- Nếu muốn khóc thì khóc to lên, càng kìm nén sẽ càng khó chịu.

Cô bé này khiến cậu sắp không chịu nổi nữa rồi.

- Anh Hoàng Nguyên.

Đột nhiên nó nín khóc, ngẩng lên nhìn Hoàng Nguyên, đôi mắt ngập nước trở nên trong veo. Giọng nói cũng thay đổi.

- Thiên... Thiên Di.

Hoàng Nguyên nhìn cử chỉ của nó liền biết là có chuyện không ổn nhưng cậu không ngờ nó lại xảy ra vào đúng thời điểm này.

- Anh Hoàng Nguyên em muốn đi gặp anh Hy Thần, anh ấy hứa sẽ đưa em đi chơi nhưng mấy ngày nay lại chẳng thấy đâu.

- Nó lắc lắc cánh tay Hoàng Nguyên, giọng van nài trông đến là đáng thương.

Hoàng Nguyên ngay lập tức nở nụ cười trấn an nó. Dịu dàng nói.

- Hy Thần dạo này đang rất bận không thể gặp em được, cậu ấy nhờ anh đưa em đi chơi. Chúng ta cùng đi được chứ?

- Được!

- Đôi mắt trong veo buồn bã sụp xuống, bàn tay đang nắm chặt cánh tay Hoàng Nguyên cũng dần dần buông lỏng.

Xe dừng trước cổng nhà Bội Doanh, Hoàng Nguyên mỉm cười nhìn nó đã chìm vào giấc ngủ. Chẳng là trên đường đến đây cậu đã cho nó uống một ít nước ngọt có pha thuốc ngủ. Cậu không cam tâm để nó phải dẫn vật buồn bã vì những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Ngủ dậy nó sẽ lại là Thiên Di của hiện tại chứ không phải một Thiên Di chịu nhiều tổn thương trong quá khứ.

Hoàng Nguyên nhẹ nhàng nhắc nó ra khỏi xe rồi bế vào nhà. Nhưng vừa bước đến gần cổng cậu bỗng khựng lại, mắt nhìn về phía bóng đen vừa vụt mất nơi cuối đường. Sau đó lại tiếp tục rảo bước đều đều vào nhà.

Đưa nó cho Hạo Dân bế lên phòng, Hoàng Nguyên cầm theo điện thoại đi ra ngoài, bấm một dãy số cậu mới nhận được vài ngày trước rồi ấn gọi.

Sau mấy hồi chuông đầu bên kia mới bắt máy, giọng nói trầm không vì nói qua điện thoại mà giảm đi sự lạnh lẽo.

- Có chuyện gì?

- Cậu cho người theo dõi Thiên Di?

- Chẳng phải đã có cậu bảo vệ cô ấy rồi à?

- Vậy thì người tôi gặp lúc nãy... cậu điều tra xem ai đang theo dõi cô ấy giúp tôi.

- Được!... tút... tút... tút

Chương 32

Phản Diện

Tại biệt thự màu tím, cô gái dáng người nhỏ nhắn, mái tóc suôn dài màu hạt dẻ, chiếc mũi vừa thon vừa cao cùng với đôi môi mọng màu đỏ tươi tạo nên khuôn mặt thiên thần.

Chàng trai đi phía trước dáng vẻ cao ngạo, ánh mắt ẩn chứa sự tà ác cùng một chút hung phấn. Không lâu nữa mối thù của hắn ta sẽ được trả bởi chính người đã đem đau khổ đến cho hắn.

Lã Uyển Như đứng ngòai không yên, vừa nghe tin đã tìm được đứa con gái mất tích 10 năm trước bà ta vội vàng bỏ hết công việc mà chạy về nhà, lòng vừa rạo rức lo lắng lại vừa hạnh phúc.

Vừa thấy bóng dáng cô gái nhỏ bước vào sân bà vội vàng chạy ra ngoài, đến trước mặt cô bé mà kiểm chứng xem có đúng là con gái của mình không.

- Thiên... Thiên!

Lã Uyển Như tay run run xoa mặt cô gái nhỏ, giọng nói nghẹn ngào vì quá hạnh phúc.

- Mẹ... Mẹ.

Cô gái kia cũng tỏ ra ngại ngùng kiêu thiếu tự nhiên khi gọi người phụ nữ trước mặt này là mẹ.

- Thiên Thiên.

Lã Uyển Như xúc động ôm chầm lấy cô gái, tay vuốt vuốt mái tóc màu hạt dẻ.

- Mẹ xin lỗi Thiên Thiên, thời gian qua đã khiến con cực khổ ở cô nhi viện.

- Không... không sao đâu mẹ, ở đó rất tốt con... con sống rất tốt.

- Thiên Thiên run rẩy ôm lấy mẹ, giọng nghèn nghẹn.

- Mau... mau vào nhà... kể cho mẹ về cuộc sống của con.

- Vâng!

Cùng lúc đó ở nhà Bội Doanh nó mới bắt đầu lơ mơ tỉnh lại, đầu choáng váng vì thuốc ngủ. Đưa mắt nhìn quanh căn phòng thân thuộc mà nó đã ở hai năm, không có ai ở đây cả, trong lòng lại dâng lên cảm giác cô đơn cùng nỗi nhớ nhưng một người nào đó.

- Cạch!

- Cửa nhà tắm trước mặt bật mở.

Nó mở to mắt nhìn người vừa bước ra. Mái tóc vàng ướt sũng rủ xuống mặt, trên cổ vắt một chiếc khăn lông trắng, nước nhỏ từng giọt xuống thân hình rắn chắc.

Nó mấp máy môi nhưng không nói lên lời, người đã biến mất hơn một tháng nay đột nhiên lại xuất hiện, nhất thời không biết nói hay làm gì.

Đột nhiên hắn nở một nụ cười, nụ cười hắn vẫn thường dành cho nó mỗi buổi sáng.

- Hy... Hy Thần!

Nó như bị kích động bởi nụ cười đó, gạt chăn sang một bên, lao về phía hắn.

Nó quỳ sụp xuống sàn nhà, tay vô thức đưa về phía trước, người đang đứng trước mặt nó đang mờ dần mờ dần, giờ đây chỉ còn lại hình ảnh mờ nhạt với nụ cười âm áp, đôi mắt đen láy hiện lên sự tuyệt vọng cùng đau đớn. Và lần thứ hai trong một tháng qua, nó khóc.

Một giọt rồi lại một giọt rơi trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại chẳng có một âm thanh nào thoát ra từ cổ họng. Khóc, là một cách để giảm bớt sự đau đớn nhưng khóc mà không thể khóc thành tiếng lại khiến bản thân đau khổ gấp trăm lần.

Cứ nghĩ rằng chỉ cần giấu đi cảm xúc của mình thì sẽ không đau nữa vậy mà ảo ảnh về hắn vừa rồi đã phá vỡ rào cản cuối cùng của nó, khiến trái tim nó đau đến điên dại. Vừa nhớ lại vừa đau, vừa khao khát gặp hắn lại vừa tuyệt vọng, nửa muốn đi tìm hắn ngay lúc này nửa lại sợ sẽ vĩnh viễn không tìm được hắn.

- Thiên Di!

Giọng nói dịu dàng cùng với vòng tay âm áp bao phủ lấy nó.

Cảm nhận được sự âm áp từ Hoàng Nguyên, nó vội vàng quay lại, tay bám chặt vạt áo cậu, đầu gục vào vòm ngực rắn chắc tìm kiếm chút hơi ấm để xua đi cái lạnh trong lòng.

- Em... sắp không... chịu đựng được... nữa rồi!

Nó dần lịm đi vì mệt, chiếc áo sơ mi bên trong của Hoàng Nguyên ướt đẫm vì nước mắt. Cậu nhẹ nhàng nâng nó dậy đặt trở lại giường, bàn tay to lớn thật khẽ lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mặt nó.

Nếu biết nó sẽ đau khổ như thế này Hoàng Nguyên sẽ không ép hắn rời xa nó.

- Rốt cuộc là chuyện gì khiến con bé trở nên như vậy?

- Bội Doanh chứng kiến mọi việc từ đầu bảy giờ mới lên tiếng hỏi.

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Phòng khách rộng lớn, bốn người hai trai hai gái nhìn chăm chăm vào một chàng trai vẻ mặt trầm tư như đang suy tính điều gì đó.

Phải đến hơn mười phút sau Hoàng Nguyên mới lên tiếng.

- Thiên Di thật ra là con gái của Hoàng Hựu Minh và Lã Uyển Như.
- CON GÁI!

Bốn người không hện mà cùng đồng thanh hỏi khiến âm lượng có vẻ hơi to quá so với bình thường.

- Lã Uyển Như vốn không yêu thương gì Thiên Di bởi vì cô ấy là con gái của người đàn ông bà ta căm ghét nhất, nên từ nhỏ tình yêu thương của bà ta chỉ dành hết cho Tử Di, chị gái của Thiên Di.

- Chẳng lẽ Tử Di không phải con gái của Hoàng Hựu Minh?

- Ni Ni suy nghĩ một lát rồi đưa ra câu hỏi. Cô bé thấy thật vô lý vì Thiên Di với Tử Di là chị em ruột từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Nếu Lã Uyển Như ghét Thiên Di vì cô ấy là con gái Hoàng Hựu Minh thì bà ta cũng phải ghét cả Tử Di nữa chứ, đằng này.

- Nếu Tử Di không phải là con gái của Hoàng Hựu Minh thì cô ấy là con gái của ai?

- Hạo Dân cũng không chịu được tò mò lên tiếng hỏi.
- Hai người có định để yên cho tôi kể không đây?
- Hoàng Nguyên lừ mắt nhìn hai kẻ nhiều chuyện trước mặt, quát.
- Im lặng.

- Đến năm Thiên Di lên sáu tuổi, Lã Uyển Như sắp xếp cho tôi đính hôn với cô ấy còn Tử Di thì đính hôn với Hy Thần. Lúc đó Thiên Di rất buồn, cô ấy nói với tôi rằng người cô ấy thích là Hy Thần nhưng mẹ lại ép cô ấy chọn tôi nếu không bà ta sẽ không quan tâm đến cô ấy nữa... Thiên Di là trẻ con, vừa muốn ở gần Hy Thần lại vừa sợ mẹ hơn nữa Lã Uyển Như lại đối xử với cô ấy không ra gì, Thiên Di luôn khao khát được mẹ quan tâm chăm sóc giống chị gái nên khi bà ta vừa dọa không quan tâm tới cô ấy Thiên Di liền lập tức đồng ý không gặp Hy Thần nữa.

Nhấp một ngụm nước nhỏ, Hoàng Nguyên kể tiếp.

- Kể từ đó Thiên Di luôn tránh mặt Hy Thần và bám riết lấy tôi.
- Hoàng Nguyên cười khẩy, nhưng đây không phải là nụ cười tự đắc hay khinh thường mà là nụ cười chua xót, tựa như vừa đau khổ lại vừa tuyệt vọng.

- Thiên Di ngày càng ít nói, có một lần tôi bắt gặp Lã Uyển Như đánh mắng Thiên Di vì đã nói chuyện với Hy Thần, tôi không cam tâm để cô ấy như vậy nên đã kể mọi chuyện với Hy Thần và quyết định giúp hai người họ. Rồi đến mùa hè năm Thiên Di tròn bảy tuổi, cô ấy bị bắt cóc và không hiểu vì lí do gì mà mất tích không dấu vết ngay sau khi bị bắt cóc. Cô ấy mất tích 10 năm, cho

đến tận hôm nay tôi mới tìm ra được nhưng không ngờ cô ấy lại bị tai nạn mất trí nhớ. Tất cả cũng chỉ tại người đàn bà độc ác Lã Uyên Như.

- Hy Thần có biết chuyện này không?

- Bội Doanh hỏi.

- Biết!

- Vậy tại sao lại rời xa con bé?

- Vì Thiên Di đang dần nhớ lại, nếu cô ấy nhớ lại tất cả tôi sợ rằng cô ấy sẽ không chịu nổi. Bác sĩ từng nói Thiên Di nhớ lại là do gặp phải một tác động lớn nào đó và Hy Thần có khả năng chính là tác động đó.

- Vậy là cậu bảo Hy Thần rời xa Thiên Di?

- Thiếu Thiên im lặng từ đầu giờ mới lên tiếng.

- Đúng vậy!

- Cậu có bao giờ nghĩ Thiên Di nhớ lại là do gặp Lã Uyên Như chưa? Có bao giờ nghĩ rời xa Hy Thần sẽ là một đả kích lớn với Thiên Di và khiến con bé đau khổ hơn cả chết không?

Trong từng câu từng chữ Thiếu thiên nói ra đều ẩn chứa sự tức giận. Sống với Thiên Di hai năm, cho dù là con bé đang mất trí nhớ đi nữa thì cậu vẫn phần nào hiểu được tính cách của con bé. Mất đi người mình yêu thương nhất giống như mất đi toàn bộ không khí để thở vậy. Đồng nghĩa với việc con bé chẳng thềm đoái hoài gì tới xung quanh nữa.

- Đó là cách tốt nhất hiện giờ.

- Hoàng Nguyên lạnh lùng nói.

- Đó là cách cậu hủy hoại con bé.

- Thiếu Thiên cũng vừa gằn giọng nói.

Sau đó cả căn phòng lại rơi vào im lặng. Hoàng Nguyên cùng Bội Doanh và Thiếu Thiên rơi vào trầm mặc, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ khác nhau. Còn lại hai đứa ngốc Hạo Dân và Ni Ni thì đang cố tiêu hoá số thông tin vừa nhận được.

Vừa về đến nhà, nó liền chạy lên phòng úp mặt vào gối, cảm nhận được mùi hương bạc hà quen thuộc trái tim nhỏ bé mới thôi không nhói lên.

Cả ngày nay nó đã ngủ rất nhiều thành ra bây giờ có muốn ngủ cũng không ngủ được nữa. Nằm một mình trong căn phòng rộng lớn, chưa bao giờ nó cảm thấy mình thiếu an toàn và cô đơn như lúc này.

Ring

Điện thoại báo có tin nhắn.

“Kỉ niệm 6 tháng”

À! đây là tin nhắn nó cài đặt để nhắc bản thân không quên ngày kỉ niệm của nó và hắn.

Nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, trong lòng lại dâng lên cảm giác chua xót cùng đau đớn đến nghẹt thở. Ngày kỉ niệm gì gì đó đâu có còn quan trọng khi nó chỉ còn một mình. Tắt điện thoại rồi vút sang một bên, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, trời hôm nay rất nhiều sao.

“Bầu trời đêm với vô vàn ngôi sao sáng lấp lánh

- Hy Thần, ước gì chúng ta được ở bên nhau thế này mãi thì tốt.

- Bất cứ nơi nào em tới cũng sẽ có tôi ở đó.

- Tại sao?

- Vì tôi yêu em quá nhiều rồi, đồ ngốc.

Hắn từ từ cúi xuống và đặt một nụ hôn lên trán nó.

- Cái này là thay cho lời hứa sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Mắt trân trân nhìn khoảng không trước mắt, trong đầu lại hiện lên đoạn kí ức mang tên hắn. Không thể nghĩ thêm được nữa, nó với lấy lọ thuốc ngủ trên chiếc tủ cạnh giường, lấy hai viên thả vào mồm rồi nằm xuống, nhắm chặt mắt lại.

Đêm khuya tĩnh mịch, thân hình nhỏ bé trên chiếc giường trắng muốt khẽ run lên, mồ hôi rịn đầy trên trán, thỉnh thoảng những tiếng kêu đầy sợ hãi lại vang lên.

- Mẹ... con xin lỗi!

- Mẹ mẹ đừng đánh con!

- Thả tôi ra!

- Thả ra!

- Hy Thần, mau đến cứu em!

Nó bừng tỉnh sau giấc mơ đáng sợ, tay nắm chặt lấy ga giường, đôi mắt trống rỗng đến vô hồn. Những hình ảnh rời rạc, những gương mặt vừa lạ vừa quen.

Chợt cảm thấy vô cùng hoang mang trước những gì đã gặp trong mơ. Không biết đã bao nhiêu đêm nó gặp giấc mơ này. Người phụ nữ có ánh mắt lạnh lẽo, một cô bé bị người phụ nữ đó dùng roi mây đánh chỉ biết thu mình lại một góc cam chịu đến hình ảnh cô bé bị bắt cóc rồi cả hình ảnh cô bé ấy nằm trong vũng máu loang lổ trên mặt đường bóng râm. Tất cả những thứ đó khiến đầu nó muốn nổ tung.

Cảm giác sợ hãi ngày nào lại bùng lên dữ dội, nó luống cuống đưa mắt tìm kiếm xung quanh mong tìm được người luôn đem đến cho nó cảm giác an toàn.

- Ha ha ha!

Nó đột nhiên bật cười, cả người run lên bần bật vì chàng cười kì dị ấy, ánh mắt vô hồn nhìn xoáy vào bức ảnh lớn treo trên bức tường phía trước.

Gương mặt lạnh lùng tựa như ác quỷ nhưng đôi mắt lại tràn ngập sự ám áp nhìn cô gái xinh đẹp đang ôm trong lòng.

Từ khoé mắt nó những giọt nước mắt lặng lẽ trào ra, chẳng mấy chốc che khuất mắt nụ cười như điên như dại. Trong tim lại dấy lên nỗi đau âm ỉ, tựa như muốn xé toạc nó ra.

- Anh còn định biến mất đến bao giờ?... Anh có biết em sắp không chịu đựng được nữa không?... Cho anh một tuần... chỉ một tuần... nếu anh không quay lại... nếu anh không quay lại... em sẽ điên mất.

Ánh mắt vẫn xoáy chặt vào hình ảnh chàng trai trong khung hình trước mặt, nó khó nhọc nói, sự đau khổ cùng nỗi tuyệt vọng hiện rõ trong từng câu chữ.

Giới hạn cuối cùng đã bị phá vỡ, nó biết bản thân mình không thể giả vờ vô cảm được nữa. Nó chỉ có thể chịu đựng được đến đây thôi, nếu hẳn thật sự không quay về, nó không biết bản thân mình sẽ ra sao nữa.

Cuối cùng cũng hiểu thế nào là yêu một đau mười.

Ngã người xuống giường, nó ép bản thân chìm vào giấc ngủ một lần nữa, thà rằng mơ thấy giấc mơ điên rồ kia còn hơn là ngồi ngơ ngẩn nhớ một người khiến trái tim vỡ nát.

Đầu tháng năm, tiết trời oi bức, sau một đêm bị dày vò bởi giấc mơ kì lạ cùng nỗi nhớ giằng xé, nó mệt mỏi rời khỏi giường, chuẩn bị đi học nốt những ngày cuối cùng của năm lớp 11.

Như mọi hôm, xe của Hoàng Nguyên đã chờ sẵn dưới cổng để đưa nó đi học, chỉ khác là người đưa nó đi hôm nay không phải Hoàng Nguyên mà là tài xế riêng của cậu. Có đôi chút thất vọng khi không được nghe thấy giọng nói ám áp của Hoàng Nguyên, nó lặng đi một phút sau đó lên tiếng chào bác tài rồi ngồi vào xe.

Cả một buổi học nó cứ thần thờ như người mất hồn, đám đàn em được phen kinh hoàng vì tình trạng bất ổn của đại tỷ một tháng trở lại đây, đặc biệt là hôm nay. Ai cũng thắc mắc nhưng không dám nói ra miệng, chỉ lén quan sát từ xa. Còn tâm điểm chính của dấu hỏi chấm to đùng trong đầu mỗi thành phần của Deer School ấy lại thờ ơ một cách đáng sợ trước những ánh mắt lén lút kia.

Tan học, nó không về bằng xe của Hoàng Nguyên mà quyết định đi bộ. Cũng lâu rồi nó không đi bộ, trước đây mỗi khi cảm thấy buồn chán hay cô đơn nó thường đi bộ một mình, thả hồn theo những cơn gió, sau mỗi lần như thế nó

cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều. Nhưng từ khi có hấn bên cạnh, thói quen này không được sử dụng nữa vì hấn nói rằng: “Nếu một em có thể dựa vào vai tôi, tại sao cứ thích trốn đi một mình?”

Đúng vậy, hấn đã nói như thế vào một buổi chiều đông nào đó khi nó đi lang thang một mình.

Chợt giật mình nhận ra mỗi việc nó làm giờ đây đều gọi nhớ đến hấn. Từ bao giờ cuộc sống của nó lại gắn chặt với hấn như thế này? Khẽ thở dài một tiếng, ngược mắt lên nhìn bầu trời trên đầu.

Trời vẫn sẽ xanh dù có xảy ra chuyện gì đi nữa chỉ có lòng người là mang sự u ám đến não lòng.

Công trường Blue Sky giờ tan học thật náo nhiệt. Tiếng nói chuyện, cười đùa, tiếng còi xe hoà lẫn với nhau tạo thành thứ âm thanh đặc trưng tại nơi đây mỗi khi tan học.

Hoàng Nguyên sai bước thật nhanh về phía chiếc Lexus LFA đỗ gần công trường, nhận chìa khóa từ tay một tên đàn em, cậu nhảy lên xe lập tức nổ máy rồi phóng đi.

Cây kim chỉ tốc độ không ngừng nhích qua từng con số, hiện tại Hoàng Nguyên đang vô cùng lo lắng. Cậu vừa nhận được thông báo từ mẹ của mình rằng Lã Uyên Như đã tìm được đứa con gái mất tích mười năm trước. Kêu cậu sau khi tan học thì đến thẳng nhà họ Hoàng để nói chuyện.

Chết tiệt! Không hiểu lại mọc từ đâu ra một Hoàng Thiên Di mạo danh. Mọi việc ngày càng đi quá tầm kiểm soát của cậu.

Xe dừng lại trước ngôi biệt thự tím, Hoàng Nguyên vội vàng xuống xe và lao vào trong với tốc độ nhanh nhất.

Sau khi chào hỏi mọi người Hoàng Nguyên mới đưa mắt nhìn đứa con gái đang ngồi cạnh Lã Uyên Như.

Mái tóc suôn dài màu hạt dẻ, chiếc mũi vừa thon vừa cao cùng với đôi môi mọng màu đỏ tươi, làn da trắng hồng không tì vết.

- Anh Nguyên.

Bỗng nhiên cô ta cất tiếng gọi. Giọng nói trong trẻo thanh thoát khiến Hoàng Nguyên suýt nhầm tưởng cô ta là Thiên Di may mà nhờ có đôi mắt của cô ta mà cậu mới nhận ra.

Đứa con gái kia căn bản là không phải người tốt, Hoàng Nguyên bỗng có dự cảm không tốt về cô ta, đặc biệt là những chuyện liên quan đến Thiên Di. Xem ra thời gian tới cậu sẽ phải ở cạnh nó 24/24.

Chương 33

Hoàng Nguyên quyết định ở lại nhà họ Hoàng ăn tối cùng với bố mẹ. Mục đích chính là tìm hiểu thêm về cô gái giả danh Thiên Di kia.

Bữa ăn tối diễn ra trong bầu không khí không mấy thoải mái, một phần là vì Lã Uyển Như đột nhiên đề cập đến vấn đề đính hôn của Hoàng Nguyên với Thiên Di, một phần là vì sự im lặng khác thường của Hoàng Nguyên.

Thiên Thiên chỉ lặng lẽ ăn, thỉnh thoảng liếc nhìn Hoàng Nguyên một cái nhưng khi vừa bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của cậu cô ta liền vội vàng cúi mặt xuống.

- Lâu rồi hai đứa không gặp nhau, lát ăn xong Hoàng Nguyên hãy đưa Thiên Thiên đi đâu đó chơi nhé.

Lã Uyển Như đang nói chuyện với bố mẹ Hoàng Nguyên, liếc thấy biểu hiện kì lạ của con gái liền lên tiếng giúp đỡ.

- Dạ!

- Hoàng Nguyên đáp mà không chút do dự.

Bữa ăn kết thúc, Hoàng Nguyên lái xe đưa Thiên Thiên đi vòng vòng quanh thành phố, trên mặt là sự thờ ơ đến vô cảm.

- Anh Hoàng Nguyên... anh có chuyện không vui à?

- Thiên Thiên rụt rè lên tiếng hỏi.

- Không!

- Anh... suốt 10 năm qua chưa từng nhớ đến em à?

...

- Chắc là anh không nhớ em rồi... nên mới không nói chuyện với em.

Thiên Thiên buồn bã nói, mặt cúi gằm không dám ngẩng lên nhìn Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên bất ngờ đánh tay lái cho xe sát vào vỉa hè rồi dừng lại. Hai tay điều khiển vô lăng thu lại trước ngực, ánh mắt lạnh lẽo dấy lên tia nhìn cảnh cáo.

- Dừng giả vờ nữa, dù trước mặt những người khác cô đóng có đạt đến đâu thì trong mắt tôi cô vẫn không phải là Thiên Di.

- Anh nói gì vậy? Em đúng là Thiên Di mà!

Thiên Thiên cố che giấu sự sợ hãi vừa bùng lên nơi đáy mắt, cao giọng hỏi.

- Còn cả giọng nói đó nữa, cô cũng không bao giờ bắt trước giống cô ấy được.

- Như chẳng màng đến thái độ của người bên cạnh, Hoàng Nguyên tiếp tục nói ra điều mình cần phải nói.

- Anh đã biết rồi à?

- Chất giọng cùng sắc mặt thay đổi 180 độ.

- Hừ! cô muốn gì?

- Tôi muốn gì ấy hả? Tôi muốn Hàn Thiên Di phải sống không bằng chết và đặc biệt là muốn cướp anh từ tay con nhỏ đó.

Thiên Thiên thần nhiên nói như kiểu cô ta đã quá quen với hoàn cảnh như thế này rồi. Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên đầy giễu cợt, ánh mắt bị bao phủ bởi sự căm ghét cùng thù hận.

- Nghe nói gần đây cô ta đang dần nhớ lại, thần kinh có chút không ổn định...

- Ổn hay không cũng chẳng liên quan đến cô, rốt cuộc cô là ai?

- Hoàng Nguyên lạnh lùng cắt ngang.

- Bí mật.

Sau đó Thiên Thiên mở cửa xe và bước ra ngoài, trước khi rời đi không quên nháy mắt với Hoàng Nguyên.

- Chết tiệt!

Hoàng Nguyên tức giận đập tay vào vô lăng, ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo, tựa như muốn đóng băng tất cả mọi thứ trong tầm mắt. Mọi chuyện ngày càng trở nên rắc rối.

Trời mùa hạ, dù đêm có khuya đến mấy cũng vẫn nóng như thường vậy mà trong lòng một người lại đang lạnh đến xuyên thấu tim gan.

Chiếc bóng cô độc trải dài xuống mặt đường phía sau, từng bước chân chậm rãi lướt trên con đường vắng vẻ. Tính ra nó cũng đã đi bộ hơn mười tiếng đồng hồ, chân từ lâu đã bị tê rần vì mỏi nhưng con người tâm trí bất ổn kia vẫn chẳng thềm dừng lại.

Đi thêm một đoạn nữa nơi nó muốn đến nhất cuối cùng cũng hiện ra trước mắt.

Đây chiếc cổng gỗ nhỏ màu trắng, nó nhẹ bước vào khoảng sân trồng rất nhiều tử đinh hương. Ngôi nhà gỗ nhỏ được bao phủ bởi ánh trắng mờ ảo bỗng trở nên thật cô độc, giống như bản thân nó bây giờ, cô đơn, lạc lõng.

Thả mình xuống thảm cỏ mát lạnh, lúc này đối diện với nó là bầu trời đầy sao cùng với mặt trăng bị khuyết mất một nửa. Tay đưa lên chạm vào chiếc nhẫn được xỏ qua sợi dây bạc mà hấn tặng, cười khổ.

“Sợi dây này là chứng minh cho việc em đã thuộc về tôi, nếu một ngày nào đó tôi không thể ở bên cạnh em hãy coi sợi dây này chính là tôi... Và nếu một ngày nào đó em không cần đến nó nữa thì em có thể trả lại.”

- Chiếc vòng này không thể nào thay thế được anh... Anh không quay lại thì em trả lại nó bằng cách nào?... Còn 6 ngày nữa.

Sau cùng nó cũng dần chìm vào giấc ngủ, trên môi vẫn thoáng ần thoáng hiện nụ cười chua chát.

Thức dậy đã thấy mình nằm trong căn phòng quen thuộc, mùi hương bạc hà quen thuộc khiến nó tỉnh táo hẳn. Cuộn mình lại trong chiếc chăn mỏng, khẽ hít lấy mùi hương mát dịu ấy một lần nữa, nó mới rời khỏi giường.

Lê cái thân xác mệt rã rời xuống được đến dưới nhà, nó giật mình khi thấy một bàn đầy thức ăn và một tên con trai đeo tạp dề đang cặm riu nấu cái gì đó.

- Hàn Thiên Di mày lại gặp ảo giác rồi! Nhưng mà lần này ảo ảnh lại có tóc màu nâu. Chẳng nhẽ mới đổi màu tóc???

- Nó nói nhỏ, tay đưa lên vỗ vỗ vào đầu rồi lại dụi mắt.

Những món ăn bốc khói nghi ngút cùng tên con trai tóc nâu đang đeo tạp dề kia vẫn không biến mất hoặc mờ dần đi.

Đột nhiên tên con trai đó quay lại, hai ánh mắt giao nhau trong một giây. Nó biết lần này không phải ảo giác, là người thật. Trong mắt không khỏi ánh lên sự thất vọng nhưng vừa nhìn thấy nụ cười ảm áp của Hoàng Nguyên nó liền thu hồi cái sự thất vọng ngày một lớn dần kia lại, nở nụ cười gượng gạo, hỏi.

- Sao em lại ở đây?

- Là anh đưa em về.

- Nhưng sao anh biết em ở... ở đâu mà đưa về?

- Tôi bảo bác tài lái xe đi theo em.

- Lại nở một nụ cười.

- Đi bộ hơn mười tiếng, đúng là chỉ người điên mới làm như thế.

Nó mở miệng định nói gì đó nhưng lại thôi, uể oải kéo ghế ngồi xuống bàn ăn.

- Mau ăn đi!

- Hoàng Nguyên đẩy đĩa mì Ý đến trước mặt nó.

- Nhưng em không muốn ăn.

- Tôi mất công dậy từ sớm để nấu cho em vậy mà chỉ nhận được năm chữ “em không muốn ăn”.

Hoàng Nguyên có vẻ giận trước sự thờ ơ của nó, đĩa mì vừa được đẩy đến trước mặt nó trong nháy mắt đã bị quăng vào thùng rác ở góc bếp.

Nó nhăn mặt nhìn hành động kỳ quái của cái người tên Hoàng Nguyên kia, phán một câu xanh rờn.

- Em muốn ăn mì xào trứng.

Và thế là cái người đang bưng bưng lửa giận kia ngay lập tức nở nụ cười ấm áp quay lại bếp làm món mì xào trứng.

Kết thúc bữa sáng, nó cảm thấy cơ thể mình đã có thêm chút năng lượng. Ở thì cũng phải công nhận tên Hoàng Nguyên kia có tài nấu ăn đi, ngon hơn những món mà Hy Thần từng nấu cho nó.

Lại nhớ đến hấn nữa rồi, haizzz... thiết nghĩ trước đây không nên việc gì cũng làm cùng hấn như vậy để rồi bây giờ cứ hễ động đến việc gì là lại nhớ đến hấn.

Vừa bước chân vào cổng trường nó đã bị mấy đứa đàn em vây lấy, nhìn từ đầu đến chân như sinh vật lạ. Tiếng xì xào bàn tán lại bắt đầu nổi lên.

- Chẳng nhẽ đại tỷ có em song sinh?
- Không đúng, nghe nói đại tỷ là trẻ mồ côi mà.
- Cô gái kia vừa nói mình tên Hoàng Thiên Di, họ khác với đại tỷ mà.
- Đúng vậy, chị em thì sao có thể đặt tên giống nhau được.

... bla... bla...

Bình thường thì chỉ cần lừ mắt một cái là bọn chúng sẽ tự động giãn ra nhưng hôm nay tâm trí đang thả trôi theo đoạn kí ức nào đó nên nó cũng chả biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

Mãi đến khi Hoàng Nguyên cầm tay kéo đi thì nó mới sực tỉnh. Lúc này mới để ý đến cảnh tượng hỗn loạn xung quanh, mắt nó dừng lại trên người cô gái đang đứng cách mình không xa.

1s... 2s... 3s mắt mở to nhìn về phía cô gái đó, trong đầu không thôi tự hỏi “Chẳng lẽ mình có chị em song sinh? Thế quái nào cô ta lại giống mình đến thế?”.

Mặc kệ lực kéo khá mạnh của Hoàng Nguyên, nó đứng khựng lại, nheo mắt nhìn thật kĩ cô gái kia.

- Đừng nhìn!
- Hoàng Nguyên đột nhiên đứng chắn trước mặt nó, nói như ra lệnh.
- Nhưng cô ta...
- Không! Cô ta không giống em, một chút cũng không giống.
- Hoàng Nguyên vội vã ngắt lời nó.

Đúng lúc đó một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng Hoàng Nguyên.

- Anh Nguyên!

Hoàng Nguyên từ từ quay lại nơi vừa phát ra cái giọng nói khiến cậu cảm thấy ghê tởm kia đồng thời đẩy nó đứng ra phía sau cậu.

- Có chuyện gì?
- Hoàng Nguyên nhìn cô gái trước mặt chán ghét lạnh lùng hỏi.
- Anh Nguyên, ai đang đứng sau anh vậy?

Phớt lờ sự lạnh nhạt của Hoàng Nguyên, cô gái vờ ngạc nhiên hỏi. Cử chỉ cùng lời nói hết sức dịu dàng khiến người ta cảm thấy cô gái này thật mỏng manh cần được bảo vệ. Chẳng một ai nhìn thấy ánh mắt đầy tự tin cùng một chút khiêu khích của cô ta.

- Cô là ai?
- Nó bước ra từ sau lưng Hoàng Nguyên, hỏi.
- Tôi là Hoàng Thiên Di, học sinh mới chuyển đến.

Cô gái vừa nói vừa đưa tay ra ý muốn bắt tay với nó.

Nó nhìn bàn tay đang giơ trước mặt mình rồi lạnh lùng quay mặt đi.

- Nếu muốn ở lại ngôi trường này thì đổi tên đi, ở đây chỉ có mình tôi tên Thiên Di thôi.

Sau đó kéo tay Hoàng Nguyên rời đi trước ánh mắt ngạc nhiên cùng thán phục của bọn đàn em.

Nó không hề biết rằng kể từ giây phút gặp cô gái đó, cuộc sống của nó trong năm ngày tiếp theo chẳng khác gì địa ngục.

- Anh quen con nhỏ vừa nãy à?
- Nó khoanh tay lại, người dựa vào gốc cây, nhìn Hoàng Nguyên dò xét.
- Cũng không hẳn.
- Thế mà cô ta lại biết anh... mà anh vào trường em làm gì?
- Nó vẫn không buông tha cho Hoàng Nguyên, tiếp tục đặt câu hỏi.
- Em quên cái này.
- Hoàng Nguyên nói rồi giơ cái balô ra trước mặt nó.

Thảo nào lúc nãy cảm thấy vai nhẹ nhẹ hoá ra là quên balô ở trên xe. Haizz, đầu với chả óc. Nó ngưng ngưng cầm lấy balô, vậy mà nó cứ tưởng tên Hoàng Nguyên này cố tình chạy vào để gặp con nhỏ trông giống hệt nó kia.

Ồ! Mà có như thế thật thì làm sao, nó cũng chỉ coi Hoàng Nguyên là bạn, hơn chút nữa thì là anh trai. Nếu Hoàng Nguyên có cố tình vào gặp con nhỏ kia thật thì nó cũng chẳng có quyền tức giận. Chẳng lẽ nó đang ghen sao??? Không! Không phải, chắc là do con nhỏ đó có ngoại hình giống nó nên mới thấy khó chịu như vậy.

Phải rồi là do con nhỏ đó có ngoại hình và tên giống nó nên mới vậy.

Sau khi tự lí giải sự tức giận vô lí của bản thân bằng một lí do cực kì có lí, nó quay qua chào Hoàng Nguyên rồi ung dung đi về lớp, tâm trạng có chút vui vui khi nhìn thấy nụ cười ấm áp của ai kia.

Lớp học vốn lúc nào cũng náo nhiệt ồn ã một cách thái quá giờ đây còn náo nhiệt gấp đôi vì sự xuất hiện của một người. Chẳng là cái người tên Hoàng Thiên Di kia, mới được xếp vào lớp của nó học.

Chuyện tên trùng nhau thì cũng chẳng có gì to tát nhưng trớ trêu thay đến cả mặt cũng giống, điều này khiến cho bọn học sinh không khỏi tò mò liệu đây có phải vị đại tỷ danh bất hư truyền thứ hai của trường hay không?

Thấy bóng dáng Hàn Thiên Di ở cửa lớp đám học sinh liền im bật, lặng lẽ tránh xa cô nàng mới chuyển đến, gương mắt theo dõi xem chuyện hay gì sẽ diễn ra.

Nhưng trái với sự mong đợi của mọi người, Hàn Thiên Di một cái liếc mắt cũng chẳng thèm để lại trên người cô nàng mới chuyển đến, đứng đung ngồi vào chỗ của mình và... nằm gục xuống bàn ngủ.

Thật ra là cái con người vừa mới gục mặt xuống bàn để ngủ kia đâu có để ý đến chuyện gì đang xảy ra trong lớp, tâm trí còn đang ở tận đâu đâu vẫn chưa chịu quay về hiện tại. Cái này gọi là triệu chứng trước khi phát điên.

Kết thúc một buổi học như bao ngày khác, nó vươn vai một cái cho đỡ mỏi rồi xách cặp ra về, mắt vẫn còn díp lại vì buồn ngủ.

Lúc đi qua chiếc bàn thứ ba từ trên xuống ở dãy ngoài, nó đột nhiên dừng lại, buông một câu hỏi cộc lốc.

- Đổi tên chưa?

Người được hỏi thoáng ngạc nhiên, ngay sau đó nở nụ cười ngượng nghịu, nhỏ nhẹ nói.

- Ở nhà mẹ vẫn gọi tôi là Thiên Thiên, hay vậy đi thay vì gọi tôi là Thiên Di mọi người hãy gọi là Thiên Thiên để khỏi nhầm với cậu.

- Cũng được!

- Nó toan bước đi nhưng nghĩ ra chuyện gì đó lại dừng lại.

- Sao cô lại giống tôi thế?

Những người còn lại trong lớp đang vểnh tai lên hóng chuyện vừa nghe thấy câu hỏi bá đạo ấy không hẹn mà gặp cùng nhau trợn tròn mắt. Ai có thể trả lời câu hỏi này được cơ chứ???

Cô nàng mới chuyển đến cũng đứng hình trước câu hỏi của nó, mãi một lúc sau mới lên tiếng.

- Người giống người cũng đâu có gì lạ, có lẽ kiếp trước chúng ta là chị em với nhau cũng nên.

Đây là câu cuối cùng nó để lại trước khi bước ra khỏi lớp.

Vừa về đến nhà Hoàng Thiên Di đã thấy xe của Jason và Lã Uyển Như đỗ ở trong sân, cô nàng cẩn thận quan sát trước sau, thấy không có ai mới nhẹ nhàng tiến vào nhà.

Tại phòng khách, Lã Uyển Như ngồi đối diện với Jason, khuôn mặt bà ta không có bất kì thứ cảm xúc nào, chỉ có đôi mắt là để lộ một chút sự nghi ngờ.

- Tại sao con gái ta lại giống con nhỏ Hàn Thiên Di kia đến vậy?

Lã Uyển Như cất chất giọng khàn khàn hỏi người đối diện, tay xoay xoay ly trà bằng sứ.

Nép sát mình vào góc cửa, Hoàng Thiên Di cố dỏng tai lên để nghe xem chuyện gì đang xảy ra trong phòng khách rộng lớn.

- Người giống người đâu có gì lạ, tôi nghe nói Hàn Thiên Di từng bị tai nạn, mặt bị thương không nhẹ nên phải phẫu thuật chỉnh hình.

Jason thản nhiên đến mức dường như những gì hắn ta vừa nói là sự thật vậy, môi còn khẽ nhếch lên thích thú. Cá sắp mắc lưới rồi, xem ra kế hoạch lần này của hắn ta sẽ thành công tốt đẹp.

- Tại sao người của tôi không điều tra ra việc này?

Lã Uyển Như vẫn chưa tin tưởng lắm vào câu trả lời mình vừa nghe được, tiếp tục hỏi.

- Chuyện này đã được Vũ Hoàng Nguyên, con rể tương lai của bà ém nhem dĩ nhiên người của bà không tìm thấy rồi.

Hoàng Thiên Di nấp sau cửa nhếch môi đầy khinh bỉ, câu chuyện điên rồ nhất mà cô nàng từng nghe. Phẫu thuật chỉnh hình? Không ngờ một con người thông minh và xảo quyệt như Lã Uyển Như lại tin vào cái lí do củ chuối này.

Lại đưa mắt nhìn Jason, từ mắt hắn ta loé lên một tia đắc thắng, điều này khiến Hoàng Thiên Di nhớ lại một ngày nào đó hai tháng trước.

Sân sau trường THPT Blue Sky.

Ôm theo tất cả sự tổn thương, cô gái dáng người nhỏ nhắn nửa ngồi nửa quỳ nơi ghế đá, đang úp mặt vào lòng bàn tay khóc nức nở.

Thích rồi yêu đơn phương một người suốt bốn năm, đến lúc đủ dũng cảm để thổ lộ thì người ta lại phủ phàng từ chối, nói mình đã có người khác.

Đau! Đau như xé ruột xé gan, cộng thêm cả sự tuyệt vọng đến đau lòng. Tình yêu là gì mà khiến ta đau khổ đến như vậy. Cô tưởng chừng mình đang rơi xuống một bờ vực không đáy nào đấy, tối tăm, mù mịt.

Đúng lúc đó, có một bàn tay đưa ra kéo cô dậy.

Bàn tay ấy lạnh lẽo tựa như đá nhưng vững chắc đến không ngờ. Như tìm được chiếc thang cứu hộ, cô vội vàng leo lên, mong rời khỏi cái vực thẳm không đáy này.

- Cô yêu Hoàng Nguyên?
- Chàng trai khuôn mặt đẹp như hoa, nghiên đầu hỏi cô gái đang quỳ khóc.

Cô gái giật mình ngẩng lên nhìn, cảm xúc trên mặt thay đổi từ đau thương sang ngạc nhiên, rồi từ ngạc nhiên sang ngại ngùng, rụt rè lên tiếng.

- Tam... Tam Thiên Vương.
- Gọi tôi là Jason!
- Chàng trai nhẹ nhàng ra lệnh.
- Anh... sao anh biết chuyện tôi thích anh Hoàng Nguyên?
- Xem ra cô rất yêu Hoàng Nguyên nên mới gọi thân mật như vậy.

Jason khước miệng kéo lên thành nụ cười tà mị.

- Tôi... tôi...
- Không cần phải ngại... thế nào, có phải cô rất yêu Hoàng Nguyên?
- Đúng! Nhưng anh ấy không yêu tôi, anh ấy nói mình đã thích một người khác... tôi... tôi không muốn anh ấy phải khó xử vì tôi.
- Cô gái nhìn thẳng vào Jason trả lời thành thật, hiếm có khi nào cô lại có dũng khí nói ra tất cả như lúc này.

- Vậy để tôi khuyên cô một câu, vứt cái gọi là tình yêu cao thượng gì đó đi, cái gì mà chỉ cần người mình yêu hạnh phúc thì mình cũng hạnh phúc, yêu một người mà phải chống mắt ra nhìn người đó ở bên một đứa con gái khác thì thật là ngu ngốc. Yêu thì phải chiếm lấy người đó bằng mọi cách.

Ngừng một lát, Jason quan sát nét mặt cô gái nhỏ, nhếch môi cười, tiếp tục gieo giắc vào đầu cô gái những thứ chẳng mấy tốt đẹp.

- Nếu cô đã yêu Hoàng Nguyên như vậy thì giành lại cậu ấy đi, tôi sẽ giúp.
- Giúp... bằng cách nào?
- Cô gái đã ngừng khóc, rụt rè hỏi.
- Cô chỉ cần làm theo những gì tôi nói là được.

Suy nghĩ một lát, cô gái cương quyết gật đầu, dù sao cũng chẳng mất gì.

Quay trở lại hiện tại, Hoàng Thiên Di nép sát mình vào cánh cửa, cả người khẽ run. Hai tháng qua cô nàng không biết mình đã biến thành người như thế nào nữa. Đắp lên mặt lớp mặt nạ dày cộm, học tập theo thói quen tính cách của một người mà mình mới biết vài tháng trước.

- Hàn Thiên Di. Đó có lẽ là điều điên rồ nhất trong cuộc đời cô nàng nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, nhìn Hàn Thiên Di cười nói vui vẻ với Hoàng Nguyên rồi cái cách anh chăm sóc cô ta khiến cô nàng không thể thờ ơ.

Vừa ghen lại vừa đổ ky, cô nàng đúng là không thể gương mắt nhìn hai người họ như vậy. Hoàng Nguyên phải thuộc về Hạ Nhi này.

- Hoàng Nguyên? Thành nhóc đó thì liên quan gì tới con nhỏ Hàn Thiên Di kia?

Trong phòng khách, câu chuyện vẫn được tiếp tục mà không hề biết nó đang bị nghe lén bởi người thứ ba.

- Tất nhiên là liên quan, Hoàng Nguyên cũng thích con nhỏ đó chẳng khác gì Hy Thần.

- Hừ!

Lã Uyển Như tức giận đập tay xuống bàn khiến nước trà sóng sánh cả ra ngoài.

- Rốt cuộc con nhỏ đó có gì đặc biệt mà hai thằng nhóc Hy Thần và Hoàng Nguyên cứ bám lấy không chịu buông?

“Cô ta là con gái bà tất nhiên phải đặc biệt rồi.” - Jason trầm nghĩ.

- Có đặc biệt hay không tôi không quan tâm, điều tôi quan tâm là con gái bà hiện tại cũng thích Hoàng Nguyên.

- Cậu... cậu nói gì... chẳng phải con bé thích Hy Thần sao?

Lã Uyển Như từ tức giận chuyển sang ngạc nhiên nhìn Jason, hỏi.

- Đó là trước đây, bây giờ người cô ấy thích là Hoàng Nguyên. À, lần này bà không cần can thiệp, tôi sẽ giúp con gái bà có được Vũ Hoàng Nguyên.

- Không ngờ cậu còn trẻ mà lại độc ác như vậy! Thôi được, Hàn Thiên Di xem ra sẽ còn chịu khổ dài dài vì cậu.

Jason không bình luận thêm điều gì, cúi chào Lã Uyển Như rồi đứng dậy ra về. Lúc đi ngang qua chỗ cánh cửa lớn, mắt khẽ ánh lên tia cười quỷ dị.

Hoàng Thiên Di chợt thấy rùng mình trước nụ cười đó, con người này thật không đơn giản.